

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Lantos Bálint Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lantos Bálint ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek – a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Richter Attila ügyvéd) által képviselt **I. rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve(II. rendű **alperes címe**) II. rendű alperes ellen szerződési feltétel tisztességtelenségének megállapítása iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. február 17. napján meghozott 27.P.21.002/2016/13. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 15. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperesekkel 2007. november 16. napján megkötött és közjegyzői okiratba foglalt, deviza alapú, jelzáloggal biztosított kölcsönszerződésének a közjegyzői ténytanúsítványról szóló I.4. pontja, valamint a zálogszerződés 8. pontja tisztességtelen, ezért a szerződések részlegesen érvénytelenek. A ténytanúsítványról szóló szerződési feltétel vonatkozásában az érvénytelenséget a Ptk. 209. § (1) bekezdésére és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjaira alapította. Előadta, hogy a kölcsönszerződés I.4. pontja a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg, mert a támadott szerződési feltétel szerint a felperes alávetette magát az I. rendű alperes által vezetett nyilvántartásnak, amellyel lemondott arról, hogy vita esetén a tartozása összegét kétségbe vonja. A kikötésből az következik, hogy az I. rendű alperes jogosult a felperes tartozásának mindenkor összegét meghatározni, és azt közjegyző előtt közokiratba foglalni. Ez a közokirat a szerződés megkötésekor hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal látható el az I. rendű alperes kérelmére. Főszabályként az I. rendű alperest terhelne követelése összezszerűségének bizonyítása, ezt azonban a kikötés a felperes terhére fordítja át, amely a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközik. A rendelkezés lényege a közvetlen végrehajtás lehetőségének biztosítása a bank javára, amely a bizonyítási teher megfordítását eredményezi, mert a végrehajtás megszüntetése iránti perben az adós köteles bizonyítani, hogy tartozása nem áll fenn. A perbeli feltétel feljogosítja továbbá az I. rendű alperest arra, hogy saját nyilvántartása alapján ítélje meg a felperesi teljesítés szerződésszerűségét, amely sérti a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontját. Kérte a II. rendű alperest a kereseti kérelem tűrésére kötelezni. Hivatkozott arra, hogy a kereseti kérelmével érintett szerződési feltételek érvénytelenségéhez nem

kacsolódik elszámolási kötelezettség, ezért a keresetben számszerűsíthető jogkövetkezmény meghatározása nem lehetséges.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében kérte a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy a felperes megállapítási keresetéhez hiányoznak a Pp. 123. §-a szerinti feltételek. Álláspontja szerint a felperes keresetével érintett, a ténytanúsítványról szóló szerződéses kikötés valójában semmilyen, a fogyasztóra hátrányos eltérést nem jelent a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló közvetlen bírósági végrehajtás jogszabályi előírásaihoz képest, a kikötés valójában ezen szabályok szerződésbe való átültetésére irányul. A kikötés összhangban van a Vht. korábban hatályos 21. § (1) és (2) bekezdésével, illetve jelenleg hatályos 23/C. § (1) és (2) bekezdésével, valamint a közjegyzőkről szóló törvény 111. és 112. §-aiban foglaltakkal, így a Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek. A közjegyzői ténytanúsítványra azért van szükség, mert a Vht. 23/C. § (2) bekezdése alapján a végrehajthatósághoz szükséges feltétel vagy időpont bekövetkezését is közokiratnak kell tanúsítania. A közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben a Pp. 195. §-a alapján a bizonyítási teher eleve az ügyfelet terheli, így az a felperes állításával szemben nem fordul meg. A támadott kikötés ugyanakkor semmilyen rendelkezést nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a ténytanúsítványban foglaltakat az ügyfél utóbb ne vitathatná. A végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló bírósági végrehajtás esetében az adós a végrehajtás megszüntetése iránti perben minden kérdést felvethet, így a követelés jogalapját is vitathatja. A végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján egyébként is a felperest terheli annak bizonyítása, hogy a tartozása nem áll fenn. A perrel érintett kikötés tehát nem fordítja meg a bizonyítási terhet és nem jelent semmilyen hátrányos eltérést az adósra nézve a közvetlen bírósági végrehajtásra vonatkozó jogszabályi előírásokhoz képest, illetve nem eredményez semmilyen többletjogosultságot a bank számára, amelyből következően nem ütközik a Korm. rendelet hivatkozott pontjaiba sem. A kikötés nem a szerződés rendelkezéseinek értelmezésére és nem az adós teljesítése szerződésszerűségének megállapítására vonatkozik, ezért nem ütközhet a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a) és b) pontjába sem. A kikötés nem sérti a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontját, mert nem zárja ki és nem is korlátozza a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségeit. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontjával kapcsolatban megállapítható, hogy a vitatott kikötés nem jelenti a bizonyítási teher megfordulását sem a fogyasztó hátrányára, önmagában ugyanis a felek azon kikötése, hogy a ténytanúsítványt közhiteles aggálytalan tartalmú bizonyítéknak fogadják el, nem jelent semmilyen eltérést az ide vonatkozó jogszabályi előírásokhoz képest, mivel a közjegyzői tanúsítványhoz a Pp. 195. § (1) bekezdése alapján meghatározott bizonyító erő fűződik, amellyel szemben is helye van ellenbizonyításnak. Mindemellett az ügyfél tartozásának nyilvántartása és aktualizálása a bank számára nem csak jogosultság, hanem kötelezettség is. A kikötés nem zárja ki, hogy az ügyfél a bankszámlakivonatok alapján a bank által közölt adatokkal szemben kifogással vagy panasszal éljen. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 196/2007. (VII. 30.) Korm. rendelet, valamint a Bázeli II. Validációs kézikönyv egyaránt megkívánja a bankoktól a jelzáloggal biztosított kölcsönszerződésekkel összefüggésben a fedezet érvényesítésére vonatkozó közvetlen végrehajthatóság követelményét. Mindebből következik, hogy a bankot kógens jogszabályi rendelkezés kötelezte, hogy a vitatott kikötésnek megfelelő szerződési tartalmat alakítson ki a közvetlen bírósági végrehajtás lehetőségének érdekében.

A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a perbeli kölcsönszerződés I.4. pontja érvénytelen, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította, egyben kötelezte a II. rendű alperest az ítéletben foglaltak tűrésére. Indokolásában kifejtette, hogy a DH2 törvény 37. §-a a

kölcsönszerződések tekintetében nem zárja ki a részleges érvénytelenség megállapítása iránti keresetet, amennyiben az olyan szerződési feltétel érvénytelenségére vonatkozik, amely alapján fizetési kötelezettség vagy elszámolás fogalmilag kizárt. Megállapította, hogy a felperes a támadott kikötésben alávetette magát az I. rendű alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, amellyel lemondott arról a lehetőségről, hogy vita esetén kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozás összegét. Ebből következően az I. rendű alperes jogosult a perbeli kikötés, valamint saját nyilvántartásai révén a követelése összegét meghatározni, azt közjegyzői ténytanúsítványba foglaltatni, és annak alapján a tartozás behajtására irányuló közvetlen végrehajtási eljárást indítani. A perbeli kikötés kizárólag az I. rendű alperest jogosítja fel arra, hogy saját nyilvántartásai alapján határozza meg, hogy a felperes teljesítését szerződésszerűnek fogadja-e el, ilyen módon a perbeli kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a) és b) pontjába ütközik, tehát emiatt tisztességtelennek minősül. A felperes a vele szemben indított végrehajtási eljárást megszüntetni vagy korlátozni csak akkor tudja, hogyha az I. rendű alperessel szemben indított perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítja a Pp. 369. § b) pontjában foglaltakat, amellyel a perbeli kikötés korlátozza a felperes jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségeit, ezáltal a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontját is sérti. A perbeli kikötés egyben alkalmas arra, hogy a bizonyítási terhet a felperes terhére fordítsa meg, ezért az a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontjába ütközik.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben – tartalmilag – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, illetve a felperes perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló ténybeli és jogi bizonyítékokat nem okszerűen és jogszerűen értékelte, emiatt az elsőfokú ítéletnek a kölcsönszerződés I.4. pontja érvénytelenségét megállapító része helytelen jogi következtetést tartalmaz. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni a felperes kereseti kérelmével összefüggésben a Pp. 123. §-a szerinti feltételek fennállását, azok hiányában ugyanis a felperes keresetét el kellett volna utasítania, mert a felperesi kereset nélkülözi az elvárt jogmegóvási szükségletet. A felperes által támadott szerződéses rendelkezés kizárólag a hitelező alperes jogszabályban biztosított jogosultságát rögzíti akként, hogy az általa vezetett nyilvántartások alapján a közjegyző azok tartalmát megállapítsa, és ténytanúsítványban rögzítse, ugyanakkor semmilyen arra vonatkozó rendelkezést nem tartalmaz, hogy az e tanúsítványban foglaltakat az adós ne vitathatná. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján minden esetben a felperest terhelné az alperesi nyilvántartással szemben annak bizonyítása, hogy a felperes más összegű teljesítéssel élt. Az I. rendű alperes álláspontja szerint annak kell jelentőséget tulajdonítani, hogy a felek a szerződést közjegyzői okiratba foglalták, amely a Vht. akkor hatályos 21. §-a értelmében végrehajtási záradékkal ellátható okirat. Ebből következően a közvetlen végrehajtás megindítására adott jogosultság nem a szerződés felperes által támadott rendelkezéséből, hanem önmagában a szerződés közjegyzői okiratba foglalásának tényéből fakad. Miután a közokiratot a Pp. 195. § (6) bekezdése értelmében az ellenkező bizonyításáig valódinak kell tekinteni, az abban foglalt tartalommal szemben az azt vitató felet terheli a bizonyítás, így tehát a bizonyítási teher eleve a fogyasztót terheli, így az a felperes állításával ellentétben nem fordul meg. A fogyasztó tartozásának nyilvántartása egyébként a bank számára nem jogosultság, hanem kötelezettség, amelynek elmulasztása jogsértést jelentene. A perrel érintett szerződési rendelkezés nem jogosítja fel az alperest arra, hogy a szerződés bármely rendelkezését egyoldalúan értelmezze, ahogyan arra sem jogosítja fel, hogy a felperes teljesítésének szerződésszerűségét megállapítsa. Az üzletszabályzat 3.2. pontja szerint a felperes 15 napon belül köteles írásban értesíteni az alperest, amennyiben a részére kézbesített kivonat bármely okból eltér az általa megkötött szerződésben foglaltaktól. E kötelezettségek elmulasztásának következményei az ügyfelet terhelik. A szerződés I.4. pontja az üzletszabályzat 3.2. pontjával együttesen alkalmazva a fogyasztónak jogot biztosít arra, hogy

kifogásolhassa az alperes elszámolását, így az I. rendű alperes nem jogosult annak megállapítására, hogy a felperesi teljesítés szerződésszerű-e. Mindezek alapján a kölcsönszerződés I.4. pontjának tisztességtelensége a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontja alapján nem állapítható meg. A kölcsönszerződés I.4. pontja a Hpt. 206. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a jóhiszeműség és tisztesség követelményeit nem sérti, valamint a szerződésből fakadó jogosultságok és kötelezettségek egyensúlyát a fogyasztó hátrányára egyoldalúan és indokolatlanul nem bontja meg, ezért a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján nem tekinthető tisztességtelen szerződési feltételnek.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú ítéletnek a zálogszerződés részleges érvénytelensége megállapítására irányuló keresetet elutasító rendelkezését, amely fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett. Az I. rendű alperes fellebbezése ugyanakkor a Pp. 51. § a) pontja alapján kihatott a II. rendű alperesre is.

Az I. rendű alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla a fellebbezett döntéssel és annak jogi indokaival is egyetértett, azokat a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel az alábbiak szerint egészíti ki.

Az I. rendű alperes megalapozatlanul hivatkozott a felperes kereseti kérelme kapcsán a Pp. 123. § szerinti feltételek hiányára. A felperes keresete a Ptk. 239/A. § (1) bekezdése szerint a szerződés egyes rendelkezései érvénytelenségének megállapítására irányult, ezért a Pp. 123. §-a szerinti feltételek fennállását nem kellett vizsgálni. A DH2 törvény 37. §-a alapján a szerződés teljes vagy egyes rendelkezései érvénytelenségének megállapítását a fél csak az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazásával kérheti, és ebben a körben összecsúszva megjelölt, határozott kérelmet kell előterjeszteni. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helyesen fejtette ki, hogy amennyiben a kereset olyan szerződési feltétel tisztességtelenségének megállapítására vonatkozik, amelyből nem következik fizetési kötelezettség, úgy marasztalásra irányuló kereseti kérelem előterjesztése nem lehetséges. A DH2 törvény 37. § (1) bekezdését az Alaptörvény 28. cikkére figyelemmel nem lehet úgy értelmezni, hogy az ilyen szerződési feltételek tisztességtelensége iránti keresetindítást kizárná. Az I. rendű alperes alaptalanul hivatkozott egyébként arra a bírói gyakorlatra, amely szerint a Pp. 123. §-a szerinti jogmegóvási szükséglet nem áll fenn, ha a fél az állított érvénytelenségi okra a vele szemben indított marasztalási perben kifogásként hivatkozhat. A perbeli esetben ugyanis a kölcsönszerződésből eredő követelés tárgyában a felperessel szemben éppen a támadott szerződési feltétel alapján közvetlen bírósági végrehajtás rendelhető el, azaz nincs olyan marasztalási per, amelyben a felperes a kifogását előadhatná.

Az I. rendű alperes tévesen állította, hogy a perrel érintett szerződési feltétel tisztességtelenségének megállapítását a Ptk. 209. § (6) bekezdése kizárja, mert annak tartalma megfelel a Vht. korábban hatályos 21. § (1) és (2) bekezdésének, illetve a 23/C. § (1) és (2) bekezdésének, valamint a Kjt. 111-112. §-ában foglalt szabályoknak. A perbeli szerződés fogyasztói szerződés, ezért a jogvita elbírálása során figyelembe kellett venni, hogy a Ptk. tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó szabályai, illetve a Korm. rendelet a 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: Irányelv) harmonizálását szolgálják, így azokat az uniós joggal összhangban, az uniós jog elsőbbségére és az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) ítélezési gyakorlatára tekintettel kell alkalmazni. Az EUB előzetes döntéshozatali eljárásban kifejtett álláspontja ugyanis a tagállami bíróság számára kötelező jelleggel magyarázza és pontosítja az uniós jogszabály jelentését és

terjedelmét, ahogy azt annak hatálybalépésétől kezdődően értelmezni és alkalmazni kell, illetve kellett volna (C-92/11. „RWE Vertrieb” ítélet 58. pont). A Ptk. 209. § (6) bekezdése az Irányelv 1. cikk (2) bekezdését átültető rendelkezést tartalmaz, amelyet az említett „RWE Vertrieb” ítélet 26. pontja, illetve a C-281/13. számú „Barclays Bank” ítélet 40. pontja akként értelmez, hogy a kivétel a szerződő felekre választásuktól függetlenül is alkalmazandó, valamint a felek eltérő megállapodása hiányában is a szerződés részévé váló jogszabályi rendelkezéseket tükröző feltételekre terjed ki. A hitelező saját nyilvántartása alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvány szerint fennálló mindenkor tartozás adós általi előre elismerése azonban nem olyan szerződési tartalom, amely kógens jogszabályi rendelkezést tükrözne vagy amelyik – mint diszpozitív szabály – a felek eltérő megállapodásának hiányában egyébként is szerződés részévé válna. A per tárgyát képező szerződési feltételnek a ténytanúsítványra vonatkozó része az I. rendű alperes által is elismerten kifejezetten azt szolgálja, hogy megteremthetők legyenek a közvetlen bírósági végrehajtás elrendelésének Vht. szerinti feltételei. Nem arról van tehát szó, hogy a szerződés megfelelné a Vht. szabályainak, hanem hogy a feltételt a Vht. szabályainak való megfelelés érdekében konstruálták.

Kiemeli az ítélőtábla, hogy az uniós joggal összhangban álló értelmezés kötelezettsége miatt a Korm. rend. értelmezése során jelentősége van a 93/13/EGK irányelv mellékletének is, amely olyan szerződési feltételek példálózó felsorolását adja, amelyek céljuk vagy hatásuk miatt tisztességtelenek. Nem szükséges tehát az, hogy a feltétel ténylegesen is kiváltsa azt a hatást, amiért egyedi megtárgyalás nélkül előre megfogalmazták, elegendő a tisztességtelenség megállapításához az is, ha a fogyasztóval szerződő fél a hatás kiváltására törekedett.

A Vht. 21. § (1)-(2), illetve jelenlegi 23/C. § (1)-(2) bekezdése rendelkezéseiből az következik, hogy a közvetlen bírósági végrehajtás alapjául csak az olyan közokirat szolgálhat, amely egyebek mellett a követelés összecszerúségét és követelés egy összegben való esedékessé válását is igazolja. Márpedig a ténytanúsítvány nélkül sem a közokiratba foglalt felmondás, sem a közokiratba foglalt kölcsönszerződés nem felel meg ezeknek a feltételeknek, hiszen a szerződés közokiratba foglalásának időpontjában a kölcsön folyósítására még nem kerül sor, így tartozás sincs, másrészt a közokiratba foglalt felmondás csak a célzott nyilatkozat megtételét, esetleg kézbesítését igazolja, a felmondás jogszerűségét nem. A záradékolás Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltételét a felmondással lejárttá tett tartozás összegére és a felmondás megérkezésének tényére is kiterjedő ténytanúsítvány csak a közjegyzői okiratba foglalt szerződés I.4. pontjával együtt képes teljesíteni azáltal, hogy az adósok a ténytanúsítványt mint közhiteles, aggálytalan bizonyítékot előre elfogadják. Ezzel az adósok előre kijelentik, hogy a szerződés megszűnését és azáltal az egy összegben lejárttá tett követelést is elismerik. A ténytanúsítvány tartalmához a perbeli szerződési feltétel hiányában nem fűződne a Pp. 195. § (6) bekezdése szerinti bizonyító erő, hanem csak azt a tényt tanúsíthatná, hogy a hitelező a szerződést felmondta és a felmondást az adósok megkapták, azt azonban nem, hogy a szerződés valóban megszűnt.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a perbeli szerződési feltétel a Korm. rend. 1. § (1) bekezdés a) és b) pontját kimeríti, mert eleve alkalmas arra, hogy az I. rendű alperes minden vitarendezési módtól elzárkózva vagy a vitától függetlenül is felmondja a szerződést arra hivatkozva, hogy a felperes teljesítése – az alapul szolgáló feltételek általa történő értelmezése alapján – nem szerződésszerű, illetve ezt követően vele szemben végrehajtást kezdeményezzen. A feltétel a felperest perindításra kényszeríti, mely perben a fogyasztói jogai érvényesítése szempontjából felperesi pozíciójából következően kedvezőtlenebb helyzetbe kerül. Igényérvényesítési lehetősége önmagában azáltal korlátozott, hogy egy már megindult végrehajtás mellett kénytelen felvállalni annak a kockázatát, hogy akár az érvénytelenségi, akár a végrehajtási perben hozott jogerős ítélet nem lesz hatékony (EUB C-145/11. számú „Aziz” ítélet 64. pont, C-

537/12. és C-116/13. „Banco Español” egyesített ügy 65-66. pont), hiszen az elrendelt végrehajtás felfüggesztésére nem feltétlenül kerül sor.

Mindebből következően a perbeli szerződési feltétel célja és hatása is a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségeinek megnehezítése, amely egyben a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontjában írt tisztességtelenségi oknak felel meg.

A bizonyítási teher fogyasztó hátrányára történő megfordulását illetően abból kellett kiindulni, hogy ilyen ténytanúsítvány hiányában közvetlen bírósági végrehajtás elrendelésére egyáltalán nem lenne lehetőség. Az összehasonlítás alapja tehát az, hogy a feltétel hiányában a hitelező kénytelen lenne követelését bírósági úton érvényesíteni, amelynek során követelése jogalapját ésösszegezését magának kellene bizonyítani. A támadott szerződési feltétel folytán ehhez képest a záradékon alapuló végrehajtás megindítása után az adósnak kell a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben felperesi pozícióban fellépnie, és igényének alaposságát – azaz hogy a követelés érvényesen nem jött létre vagy megszűnt – bizonyítani. Nem arról van szó tehát, hogy a szerződési feltétel a Pp. bizonyítási szabályait írná felül, hanem arról, hogy hatásában azzal a következménnyel jár, hogy az adóst kényszeríti felperesi és ezáltal bizonyításra kötelezett perbeli pozícióba. A kikötés tehát valóban a fogyasztó hátrányára fordítja meg a bizonyítás terhét, ezért a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján is tisztességtelen.

Az ítélet tábla kiemeli, hogy az alperesi nyilvántartásra vonatkozó szerződési feltétel egyébként is tisztességtelenné minősül a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján, mert a jóhiszeműség és tisztesség követelményét sérti és a szerződő felek viszonyában a fogyasztó hátrányára egyensúlytalanságot okoz.

A Ptk. 209. § (1) bekezdése szerinti tisztességtelenség vizsgálata során az EUB C-415/11. számú „Aziz” ítéletében kifejtettek irányadóak, amely szerint az Irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerinti, a fogyasztó kárára előidézett „jelentős egyenlőtlenség” abban az esetben állapítható meg, ha a szerződési feltétel a nemzeti jog diszpozitív szabályához képest kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza a fogyasztót. Annak megállapításához, hogy az egyenlőtlenséget a jóhiszeműség követelményével ellentétben idézték-e elő, azt kell vizsgálni, hogy az ésszerűen eljáró fogyasztó egyedi tárgyalás esetén elfogadta volna-e az érintett feltételt. A perbeli szerződési feltétel tartalma a diszpozitív szabályokból nem vezethető le, és ehhez képest a jóhiszeműség és tisztesség követelményét is sérti, azért mert tárgyalás esetén ésszerűen eljáró fogyasztó ilyen szerződési feltételt nyilvánvalóan nem fogadott volna el. A fentebb kifejtettek szerint a feltétel folytán az adós lényegesen hátrányosabb helyzetbe kerül, mert az egyébként érvényesülő szabályokhoz képest az adós lesz kénytelen a vele szemben indult végrehajtási eljárás ellen fellépni.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ugyanakkor a felperesnek másodfokú perköltsége nem merült fel, így arról az ítélet táblának nem kellett rendelkezni.

Budapest, 2017. július 4.

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
a tanács elnöke, előadó

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

bíró

A kiadmány hitelül: